

Colind de Pasti

Silvia

Cânt duios murmură lin
De pe buzele Mariei.
Poartă-n sine semn divin,
Chiar în inima grădinii.

Albă, marmură tombală
Pare-un spectru înghețat,
Aripi lungi de înger încă
Lângă piatră-n aer bat.

În albastra dimineată
Merii par încremeniți.
Peste dealurile-n ceață
Aștrii încă-s răsăriți.

Christ pășește printre sate
Cu doi ucenici smeriți.
Calcă spinii negri, bate
Cu piciorul văi și munți.

Vântul îi face răcoare,
Florile îl adumbresc
Păsările îl colindă,
Pietrele cu glas vorbesc.

Că pe fruntea Sa de seamă
Să așeze o cunună,
Raze reci țes și destramă
Soarele și mândra lună.